φριχτὴ τανάλια...

Ἡ πιὸ μεγάλη μου χαρά, ὡστόσο, μετὰ τὸ γλύτωμα ἐκεῖνο τῆς ζωῆς μου, εἶνε ποὺ τὰ κατάφερα νὰ σώσω τὸ μυαλό μου : γιατὶ πῶς θὰ ζοῦσα, πῶς θὰ ζοῦσα, μὲ τί τρόπο θὰ στεκόμουν στὴ ζωή, ἂν δὲν εἶχα τὴν παρηγοριά, ὅτι γλύτωσα, μαζί, καὶ τὸ μυαλό μου ;...

Ἐκεῖνος, ὅμως, ποὺ μὲ παρακολουθεῖ, φαίνεται νὰ τὰ ξαίρει ὅλ' αὐτὰ —α' ἴσως γι' αὐτὸ δὲν ἀποδείχνεται ἀκόμα... Περιμένει νὰ ξαναδυναμώσω, νὰ σταθῶ στὰ πόδια μου γερά, γιὰ νὰ πετύχει τὸ σκοπό του πιὸ καλά! Τοῦ φτάνει, τώρα, νὰ μὲ βασανίζει, νὰ μὴ μ' ἀφίνει μιὰ στιγμοῦλα σ' ἡσυχία, νὰ μοῦ κάνει τὴ ζωὴ μαρτυρική, νὰ τὴ γεμίζει, μέρα—νύχτα, δίχως λόγο, μ' ἕνα ρῖγος καὶ μ' ἕναν ἐφιάλτη... Περιμένει τὴν κατάλληλη στιγμή, νὰ μοῦ τὴν ξαναδόσει στὸ κεφάλι...

Γιατὶ ἔχω καταλήξει νὰ πιστεύω, πὼς εἶν' ὁ ἴδιος, ἀκριβῶς ὁ ἴδιος, ποὺ μοῦ τὴν ἔδοσε, καὶ τότε, στὸ κεφάλι! Ποιὸς ἄλλος θὰ μποροῦσε νὰ τὸ κάνει, ἂν δὲν ἦταν αὐτὸς ὁ δολοφόνος, ποὺ μὲ μισεῖ καὶ μὲ παρακολουθεῖ ; Ποιὸς ἄλλος θὰ μποροῦσε νὰ τὸ κάνει ;...

Ἤμουν σκυμμένος στὸ παράθυρο τοῦ τραίνου, καὶ κοιτοῦσα πὸ χαρούμενο τοπεῖο : ἕνα κομμάτι πράσινο καὶ κίτρινο, ἀπάνω στὸ γαλάζιο τοῦ πελάγου.... Ἕνα χωριουδάκι, μακρυά, στὴν πλαγιὰ τοῦ μακρυνοῦ βουνοῦ... Τὰ κοντινὰ τὰ δέντρα περνοῦσαν ἀσπραπή, προτοῦ προφτάσω νὰ τὰ καλοκοιτάξω... Ἕνα κοπάδι μακρυνὰ πουλιά, ποὺ πετοῦσαν, ἀργά, στὸν οὐρανό... Ἔσκυψα νὰ κοιτάξω ποῦ θὰ πᾶνε... Καὶ τότε βρῆκε τὴ στιγμὴ νὰ μοῦ τὴ φέρει! Καθὼς εἶχα σκύψει πιὸ πολύ, ἔνιωσα τὸ βρόντο στὸ κεφάλι...

Κατόπι, δὲ θυμᾶμαι πίποτ' ἄλλο. Ὅταν ἄνοιξα τὰ μάτια μου ξανά, βρέθηκα μέσ' στὸ νοσοκομεῖο. Ἕνα μῆνα δὲν μποροῦσα νὰ μιλήσω... Ἄκουγα, γύρω μου, τοὺς ἄλλους νὰ μιλοῦν, ὅμως, ἐγώ, δὲ μποροῦσα νὰ μιλήσω...

Ὅλοι πίστευαν, μέσ' στὸ νοσοκομεῖο, πώς, καθὼς εἶχα γυρισμένο τὸ κεφάλι, εἶχα χτυπήσει σ' ἕνα στύλο τηλεγράφου. Ὅμως, ἐγώ, ξαίρω, τώρα, τὴν ἀλήθεια : αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦταν κρυμμένος κάπου, ἦταν κρυμμένος κάπου δίπλα μου, στὸ τραῖνο, καὶ μὲ χτύπησε τὴν ὥρα ποὺ κοιτοῦσα! Διάλεξε τὴν ὥρα ποὺ κοιτοῦσα, γιὰ νὰ μὴν ἐνοχοποιηθεῖ, καὶ γιὰ νὰ πιστέψουν ὑστερότερα, ὅλοι ὅσοι δὲν τὸν εἶχαν δεῖ, πώς, ἀπ' τὸ πολὺ τὸ σκύψιμό μου, εἶχα χτυπήσει σ' ἕνα στύλο τηλεγράφου... Μόνος ἐγώ, ξαίρω, τώρα, τὴν ἀλήθεια, ἀλλὰ δὲν τὴ λέω πουθενά, ἀπ' τὸ φόβο μὴ μὲ πάρουν γιὰ τρελλό...

Κάνει πάντα πὼς κάτι περιμένει...

Γιατὶ ποιὸς ἄνθρωπος μὲ λογική, ἀλήθεια, μπορεῖ νὰ φανταστεῖ αὐτὸ τὸ πρᾶμα! Ἕνας τρελλός, μονάχα, μπορεῖ νὰ τὸ σκεφτεῖ! Κι' ὅλ' αὐτά, γιατὶ κανένας, ὥς τὰ τώρα, κανένας δὲ μπορεῖ νὰ φανταστεῖ, μέχρι ποῦ φτάνει τὸ μῖσος τῶν ἀνθρώπων.... Ἡ ἴδια μου ἡ ἀδερφή, τὸ αἷμα μου, ποὺ τῆς ἔχω τυφλὴ ἐμπιστοσύνη, κ' εἶνε, γιὰ μένα, σὰ μιὰ δεύτερη μητέρα, ἐπιμένει, κ' ἐκείνη, νὰ πιστεύει στὸ παραμύθι τοῦ «τηλεγραφόξυλου»... Καὶ δὲν τολμῶ, δὲν ἔχω τὸ κουράγιο νὰ τῆς φανερώσω τὴν ἀλήθεια, γιατὶ φοβᾶμαι μὴ μὲ πάρει, κ' ἐκείνη, γιὰ τρελλό!...

Κ' ἔτσι ζῶ μὲ κλειδωμένα χείλη, κρύβοντας τὸ φριχτὸ τὸ μυστικό, ποὺ μοῦ θανατώνει τὴν καρδιά! Ὥς πότε, ὅμως, θὰ μπορέσω νὰ τὸ κρύβω ;...

Ὅλ' αὐτά, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος τὰ ξαίρει, κ' ἐπωφελεῖται τῆς ἀδυναμίας μου, γιὰ νὰ μὲ βασανίζει πιὸ πολύ! Ξαίρει πὼς δὲ μπορῶ νὰ τὸν προδόσω, ξαίρει πὼς δὲν τολμῶ νὰ τὸν προδόσω —κ' ἐπωφελεῖται τῆς ἀνημποριᾶς μου, γιὰ νὰ μὲ παιδεύει, νύχτα—μέρα, νὰ μὲ παιδεύει καὶ νὰ μὲ τρομοκρατεῖ!... Ξαίρει πὼς ἔτσι μὲ σκοτώνει πιὸ καλὰ—πιὸ καλά, πιὸ «ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς»— παρὰ νὰ ρχόταν, γιὰ δεύτερη φορά, νὰ μοῦ τὴν ξαναφέρει στὸ κεφάλι... Εἶνε πανοῦργος κ' ὑπολογισμένος : πεπτυχαίνει πάλι τὴ δουλιά του, χωρὶς κινδύνους ἀπὸ πουθενά! Κ' ἔτσι κ' ἀλλιῶς, τὸ ξαίρει πὼς δὲ θὰ τοῦ γλυτώσω —πὼς δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τοῦ γλυτώσω— κ' ἐξακολουθεῖ μ' ἐπιμονή, καὶ μὲ τὸν καινούριον αὐτὸν τρόπο, τὸ φοβερό, τὸ καταχθόνιό του ἔργο...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΖΕΣΤΑ-ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

Ὁ Πρόεδρος.— Κατηγορούμενε, γιὰ τρίτη φορὰ σὲ φέρνουν ἐδῶ ὡς μέθυσο καὶ ταραξία. Κόφτο τέλος πάντων, μὴν ξαναπίνεις.

Ὁ κατηγορούμενος.— Μάλιστα, κ. Πρόεδρε. Ἀλλά, ξέρετε ; Πίνω γιὰ νὰ λησμονῶ.

Ὁ Πρόεδρος.—Ἐν τούτοις... δὲν λησμονεῖς νὰ πίνης.

* * *

Ἀπὸ τὸ «Ἡμερολόγιο Γεροντοκόρης» :

«*Ἡ σοβαρὲς ἀτυχίες ποὺ μοῦ συνέβησαν ἐσχάτως, ὑπέσκαψαν τὴν ὑγεία μου! Κατὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη ἔγινα τοὐλάχιστον... ἓξ μῆνας μεγαλειτέρα*»!...

* * *

—Ὁ κ. Τζίμ ποὺ πέθανε προχθές, ἄφησε ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε στὸ Ὀρφανοτροφεῖο.

—Μπᾶ! Καὶ πόσα ἄφησε ;

—Δώδεκα παιδιά!....

* * *

Στὸ δικαστήριο.

Ὁ Πρόεδρος πρὸς τὸν κατηγορούμενο κουρέα :

—Ἔχεις νὰ προσθέσης τίποτε, κατηγορούμενε ;

—Μάλιστα, κ. Πρόεδρε. Τὰ μαλλιά σας θέλουν κόψιμο!....

* * *

Στὴν ἀγορά :

—Τί εἴδους ψάρια εἶν' αὐτά;

—Γλῶσσες. Πάρε κάμποσες, ἀφεντικό.

—Εὐχαριστῶ! Μοῦ φτάνουν ἡ γλῶσσες... τῆς πεθερᾶς μου!

* * *

Οἱ σημερινοὶ γιατροί.

—Πῶς πηγαίνεις ;

—Χειρότερα, γιατρέ μου!

—Τότε, πάψε τὰ σκονάκια ποὺ σοῦ ἔδωσα.

—Μὰ δὲν πῆρα κανένα...

—Τότε ἄρχισε νὰ τὰ παίρνης.

* * *

Ἡ εὐσπλαχνη κυρία στὸν τυφλὸ ἐπαίτη :

—Γιατὶ δὲν πηγαίνεις στὴ Μεγαλόχαρη στὴν Τῆνο ; Ἴσως ἡ χάρι της σὲ θεραπεύσει.

—Τί λέτε, κυρία μου ; Θέλετε δηλαδὴ νὰ χάσω τὸ ψωμί μου ;

* * *

Στὸ ἑστιατόριο :

Ὁ πελάτης.—Αὐτὸ τὸ ψητὸ δὲν ἦταν τόσο καλό, ὅσο ἐκεῖνο ποὺ ἔφαγα τὴν Κυριακή.

Τὸ γκαρσόνι.—Ἀδύνατον, κύριε. Εἶνε ἀκριβῶς τὸ...ἴδιο!

* * *

Ἡ πεθερά.—Ἀπόψε εἶδα στὸν ὕπνο μου πὼς βρῆκα καὶ ἤπια τὸ ἀθάνατο νερό.

Ὁ γαμπρός. — Πολλὲς φορές, μητέρα, βλέπει κανεὶς τέτοια δυσάρεστα ὄνειρα...

Γυρίζει πάντα στὸ σπίτι μου ἀπόξω, μὲ χαμηλωμένο τὸ γύρο τοῦ καπέλλου, καὶ μ' ἀνασηκωμένο τὸ γιακᾶ του... Θέλει νὰ δείξει πὼς δὲ μὲ προσέχει, κ' ὅταν τοῦ δείχνω φανερὰ πὼς τὸν κοιτάζω, κάνει τάχα πὼς σφυρίζει ἀδιάφορα, καὶ πὼς χαζεύει μὲ τ' ἀντιπερινὰ τὰ σπίτια, κι' ὡστόσο βλέπω τὸ σαρκαστικὸ τὸ γέλιο του, κι' ὅς κρατεῖ τὸ πρόσωπό του γυρισμένο... Κάθε μέρα, τὸ βλέπω καὶ παγώνω... Εἶμ' ἕνα πλάσμα νευρικὸ κ' ἀρρωστημένο, ἕνα πλάσμα μὲ σακατεμένα νεῦρα, μ' ἀδυνατισμένη τὴν ψυχὴ καὶ μὲ τὸ μυαλό του θολωμένο. Φοβᾶμαι τώρα μήπως τρελλαθῶ —μήπως τώρα, τρελλαθῶ στ' ἀλήθεια... Γι' αὐτό, πρὶν ἀκόμα τρελλαθῶ —καὶ δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ τρελλαθῶ, ἂν αὐτὸ βαστάξει πιὸ πολὺ— μιὰ μέρα ποὺ θὰ τὸν πετύχω μόνο, κι' ἀφοῦ πάρω τὸ γιομάτο μου πιστόλι, θ' ἀνοίξω τὸ παράθυρο μὲ τρόπο —καὶ μιὰ στιγμὴ ποὺ θἄναι γυρισμένος, κάνοντας πὼς τάχα δὲ μὲ βλέπει (!), θὰ σημαδέψω τὸ φριχτό του τὸ κεφάλι —κ' ἂν καταφέρω καὶ τὸ χέρι μου δὲν τρέμει —καθὼς τρέμει τούτη τὴ στιγμὴ— μπορεῖ καὶ νὰ γλυτώσω μιὰ γιὰ πάντα....

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ